

Sygn. akt II Ca 157/17

WYROK

W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

K., dnia 1 czerwca 2017 r.

Sąd Okręgowy w Kaliszu II Wydział Cywilny Odwoławczy

w składzie:

Przewodniczący:	SSO Jacek Chmura (spr.)
Sędziowie:	SSO Wojciech Vogt SSO Barbara Mokras
Protokolant:	st. sekr. sąd. Elżbieta Wajgielt

po rozpoznaniu w dniu 1 czerwca 2017 r. w Kaliszu

na rozprawie

sprawy z powództwa P. W.

przeciwko S. P. (1)

o zapłatę

na skutek apelacji pozwanego

od wyroku Sądu Rejonowego w Kaliszu

z dnia 22 września 2016r. sygn. akt I C 451/16

I. Zmienia zaskarżony wyrok w ten sposób, że nadaje mu następujące brzmienie:

1. Oddala powództwo;
2. Zasądza od powoda P. W. na rzecz pozwanego S. P. (1) kwotę 617 zł (sześćset siedemnaście złotych) tytułem zwrotu kosztów zastępstwa procesowego;
3. Nakazuje pobrać od powoda P. W. na rzecz Skarbu Państwa Sądu Rejonowego w Kaliszu kwotę 2.341,74 zł (dwa tysiące trzysta czterdzieści jeden złotych 74/100) tytułem nieuiszczonych wydatków.

II. Zasądza od powoda P. W. na rzecz pozwanego S. P. (1) kwotę 900 zł (dziewięćset złotych) tytułem zwrotu kosztów zastępstwa procesowego w postępowaniu apelacyjnym.

SSO Barbara Mokras SSO Jacek Chmura SSO Wojciech Vogt

II Ca 157/17

UZASADNIENIE

Zaskarżonym wyrokiem z dnia 22 września 2016 r. Sąd Rejonowy w Kaliszu w sprawie I C 451/16 z powództwa P. W. przeciwko S. P. (1) P. S. P. (2) z siedzibą w M. o zapłatę:

1. Zasądził od pozwanego S. P. (1) P. S. P. (2) z siedzibą w M. na rzecz powoda P. W. kwotę 2169,00 zł z ustawowymi odsetkami za opóźnienie od dnia 15 kwietnia 2015 r. do dnia zapłaty;
2. Zasądził od pozwanego na rzecz powoda kwotę 717,00 tytułem zwrotu kosztów procesu;
3. Nakazał pobrać od pozwanego na rzecz Skarbu Państwa (Sądu Rejonowego w Kaliszu) kwotę 1634,00 tytułem poniesionych wydatków.

Powyższe rozstrzygnięcie Sąd Rejonowy oparł o następujące ustalenia faktyczne:

W dniu 12 marca 2013 r. powód P. W. kupił w mieszącym się w K. przy ul. (...) oddziale prowadzonej przez pozwanego firmy pod nazwą P. S. P. (1) z siedzibą w M. laptopa marki A. (...) - (...) o wartości 2.169 zł. Zakupiony sprzęt nie działał prawidłowo. W dniu 11 grudnia 2014 r. powód zgłosił w sklepie problem z laptopem. Na miejscu został poinformowany, iż awarie należy zgłosić bezpośrednio u producenta – firmy (...) za pośrednictwem strony internetowej. Powód wraz z pracownikiem sklepu dokonał takiego zgłoszenia, laptop został dostarczony do naprawy za pośrednictwem kuriera. Po dokonanej naprawie powód nie otrzymał raportu z informacją odnośnie zakresu usługi. Laptop działał bezawaryjnie około tygodnia. W związku z powyższym w dniu 8 stycznia 2015 r. powód ponownie udał się do sprzedawcy w celu zgłoszenia awarii i po raz kolejny został przekierowany do producenta. Tym razem samodzielnie zwrócił się do producenta o dokonanie naprawy. Komputer został mu zwrócony 19 stycznia 2015 r. W raporcie z wykonanych czynności A. wskazał, iż naprawie podlegał system zasilania. Powód włączył komputer, który uruchomił się w sposób prawidłowy, jednakże po kilku minutach pojawił się komunikat o konieczności zrestartowania sprzętu. Po dokonanych restarcie komputera nie udało się włączyć. Wobec powyższego powód w dniu 27 stycznia 2015 r. ponownie zwrócił się do producenta z żądaniem naprawy komputera, dokonując jednocześnie opisu zaistniałej sytuacji. Komputer po naprawie został mu zwrócony 12 lutego 2015 r. kolejna naprawa także okazała się nieskuteczna, a powód w piśmie reklamacyjnym z dnia 2 kwietnia 2015 r. podnosząc zarzut niezgodności towaru z umową zgłosił żądanie zwrotu pieniędzy lub wymiany komputera na nowy. Pismem z dnia 3 kwietnia 2015 r. pozwany poinformował powoda, iż wymiana komputera na nowy jest niemożliwa, bowiem model komputera będącego przedmiotem postępowania reklamacyjnego nie jest już produkowany, a wymiana na nowy model równoważny pociągałaby dla sprzedawcy zbyt wysokie koszty w związku z czym zdecydowano o doprowadzeniu komputera do stanu zgodnego z umową. Pismem z dnia 14 kwietnia 2015 r. powód w związku z negatywną odpowiedzią pozwanego w zakresie żądania wymiany laptopa na nowy, złożył oświadczenie o odstąpieniu od zawartej umowy – żądając zwrotu pieniędzy. Powód odmówił odebrania laptopa. W odpowiedzi pozwany nie wyraził zgody na zwrot pieniędzy, jednocześnie podtrzymując dotychczasowe stanowisko. Zakupiony laptop nie spełnia kryteriów zgodności towaru z umową Usterka, która wywoływała uszkodzenie płyty głównej laptopa, będącej jednym z najważniejszych komponentów urządzenia nie została prawidłowo zdiagnozowana w serwisie producenta. Naprawy odbywały się w sposób schematyczny. Kolejna naprawa, na którą powód nie wyraził zgody, byłaby technicznie możliwa i ekonomicznie uzasadniona, lecz nie dająca gwarancji bezproblemowego dalszego używania sprzętu. Powyższy stan faktyczny Sąd ustalił w oparciu o wskazane dowody z dokumentów i dowód z przesłuchania powoda, które były wystarczające do rozstrzygnięcia. Sąd oddalił zgłoszony przez powoda wniosek dowodowy o przesłuchanie biegłego - uznając go jako zbędny. Opinia biegłego i wnioski w niej zawarte były spójne, rzeczowe i logiczne. Biegły specjalista w swojej dziedzinie, dysponuje szeroką wiedzą i doświadczeniem. Sporządzenie opinii poprzedził fachową analizą laptopa. Stanowisko swoje wyczerpująco i przekonująco uzasadnił.

Sąd Rejonowy zważył, co następuje:

w niniejszej sprawie mają zastosowanie przepisy ustawy z dnia 27 lipca 2002 r. o szczególnych warunkach sprzedaży konsumenckiej oraz o zmianie kodeksu cywilnego. Uprawnienia konsumenta w sytuacji gdy towar jest niezgodny z umową reguluje art. 8 powołanej ustawy. I tak stosownie do jego treści jeżeli towar konsumpcyjny jest niezgodny z umową, kupujący może żądać doprowadzenia go do stanu zgodnego z umową przez nieodpłatną naprawę albo wymianę na nowy, chyba że naprawa albo wymiana są niemożliwe lub wymagają nadmiernych kosztów.

Ustawa w art. 8 wskazuje zatem na kolejność zgłaszania żądań oraz okoliczności, które otwierają drogę do zgłaszania żądań w dalszej kolejności. Konsument może żądać doprowadzenia towaru do stanu zgodnego z umową przez nieodpłatną naprawę albo wymianę na nowy. Wybór określonego uprawnienia należy do kupującego, samo zaś uprawnienie do żądania stosownego zachowania sprzedawcy ma charakter prawokształtujący (pro. Np. E. Łętowska. Prawo umów konsumenckich, Warszawa 202, s.401).

Naprawy nie dokonuje się jednak jeżeli naprawa lub wymiana są niemożliwe lub wymagają nadmiernych kosztów. W takiej sytuacji konsument może domagać się stosownego odstąpienia od umowy przysługuje konsumentowi również wówczas, gdy sprzedawca nie zdoła dokonać naprawy lub wymiany towaru na nowy w odpowiednim czasie lub gdy naprawa albo wymiana narażałaby kupującego na znaczne niedogodności (art. 8 ust. 4 cytowanej ustawy). Od umowy nie może odstąpić, gdy niezgodność towaru konsumpcyjnego z umową jest nieistotna.

W realiach niniejszej sprawy naprawa – laptopa będącego przedmiotem postępowania jest technicznie możliwa i ekonomicznie uzasadniona. Po dokonanej naprawie, towar na powrót byłby bowiem zgodny z umową, sprawny technicznie i możliwy do zwykłego użytkowania. Mając jednakże na uwadze, że od momentu zakupu w kwietniu 2013 r. laptop był poddawany wielu naprawom, które każdorazowo okazywały się nieskuteczne, uznano, iż kolejna naprawa narażałaby kupującego na znaczne niedogodności.

Przedmiotowa przesłanka stanowi klauzulę generalną, która przyznaje pierwszeństwo interesowi nabywcy związanemu z zawartą umową sprzedaży konsumenckiej, którym w okolicznościach konkretnego przypadku może być modyfikacja treści umowy (poprzez obniżenie ceny towaru) bądź nawet jego unicestwienie, przed interesem sprzedawcy w utrzymaniu stanu powstałego na skutek zawarcia umowy (pro M. Pecyna w Komentarz do art. 8 ustawy o szczególnych warunkach sprzedaży konsumenckiej oraz zmianie Kodeksu cywilnego, LEX/el2003).

Skoro zatem roszczenia wskazane w ustawie konsumenckiej, które przysługiwały powodowi w pierwszej kolejności, nie zostały realizowane w sposób prawidłowy i narażyły powoda na znaczne niedogodności, był on uprawniony do odstąpienia od umowy. Zgłaszana każdorazowo niezgodność towaru konsumpcyjnego z umową była istotna.

Powód był zmuszony do prowadzenia kilku postępowań reklamacyjnych w związku z wadliwością urządzenia, kolejne naprawy okazywały się nieskuteczne a laptop był wyłączony z użytkowania w czasie jego naprawy i transportu. Celem każdego kupującego jest nabycie towaru, który będzie możliwy do eksploatacji w sposób nieprzerwany i niezakłócony. Proponowana kolejna naprawa nie daje gwarancji bezawaryjnego użytkowania sprzętu, z uwagi na identyczny schemat usterki i proponowany sposób naprawy płyty głównej.

Jednocześnie złożone przez powoda oświadczenie o odstąpieniu od umowy sprzedaży było skuteczne bowiem zostało złożone w formie pisemnej, w ustawowym terminie tj. przed upływem dwóch miesięcy od stwierdzenia niezgodności towaru konsumpcyjnego z umową i połączone z jednoczesnym zwrotem zakupionego towaru (powód nie odebrał laptopa z serwisu).

Jako zasadne uznano żądanie zasądzenia odsetek. Powód dochodził odsetek za opóźnienie w spełnieniu świadczenia z tytułu odstąpienia od umowy sprzedaży. Oświadczenie zostało złożone pozwanemu w dniu 14 kwietnia 2015 r., zatem wymagalność odsetek należy liczyć od pierwszego dnia po upływie tego terminu.

O kosztach orzeczono na podstawie art. 98 k.c., zasądzając ich zwrot od pozwanego na rzecz powoda w łącznej kwocie 717 zł, w tym 100 zł tytułem uiszczonej opłaty od pozwu; 600 tytułem kosztów zastępstwa procesowego (§ 6 pkt 3 Rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości w sprawie opłat za czynności adwokackie oraz ponoszenia przez Skarb

Państwa kosztów nieopłaconej pomocy prawnej udzielonej z urzędu Dz.U. z 2013 r. poz. 461) i 17 zł opłaty skarbowej od pełnomocnictwa oraz na rzecz Skarbu Państwa kwotę 1634 zł tytułem nie uiszczonych wydatków związanych z przeprowadzeniem dowodu z opinii biegłego, które tymczasowo wyłożył za strony Skarb Państwa.

Powyższy wyrok zaskarżył w całości pozwany S. P. (1) apelacją z dnia 21 listopada 2016 r.

Zaskarżonemu wyrokowi pozwany zarzucił naruszenie:

1. Przepisów postępowania mających wpływ na wynik sprawy, a to:

art. 233 k.p.c. poprzez błędną, sprzeczną z zasadami logiki i doświadczenia życiowego ocenę materiału dowodowego, a w konsekwencji sprzeczność istotnych ustaleń z treścią materiału dowodowego zebranego w sprawie i uznanie:

- towaru za niezgodny z umową sprzedaży w chwili wydania towaru powodowi, podczas gdy z opinii biegłego jednoznacznie wynika, że sprzęt sprzedany powodowi ani jego komponenty nie były obciążone wadą fabryczną;

- proponowanej przez pozwanego sprzedawcę naprawy za nie dającą gwarancji bezawaryjnego użytkowania sprzętu, z uwagi na identyczny schemat usterki i proponowany sposób naprawy płyty głównej, podczas gdy zgodnie z opinią biegłego po naprawie sprzęt wrócił do pełnej sprawności, a naprawa proponowana przez pozwanego istotnie różniła się od napraw dokonywanych przez gwaranta;

- zgłoszenie odstąpienia od umowy w terminie, tj. przed upływem 2 miesięcy od dnia stwierdzenia niezgodności towaru konsumpcyjnego z umową, podczas gdy zgromadzony materiał dowodowy nie pozwala na ustalenie daty stwierdzenia usterek przez powoda.

2. Przepisów prawa materialnego, a to:

Art. 8 ust. 4 w zw. z art. 4 ustawy z dnia 27.07.2002 r. o szczególnych warunkach sprzedaży konsumenckiej oraz o zmianie Kodeksu cywilnego (Dz.U. z 2002 r., Nr 141, poz. 1176) poprzez jego zastosowanie w stanie faktycznym sprawy i uznanie odstąpienia od umowy sprzedaży za skuteczne, podczas gdy powód nie był uprawniony do odstąpienia od umowy wobec braku niezgodności towaru z umową w chwili wydania powodowi

Wskazując na powyższe pozwany wniósł o:

1. zmianę zaskarżonego wyroku poprzez oddalenie powództwa w całości oraz zasądzenie na rzecz pozwanego kosztów postępowania przed Sądem I instancji, w tym kosztów zastępstwa procesowego według norm przepisanych;

2. zasądzenie od strony powodowej na rzecz pozwanego kosztów postępowania apelacyjnego w tym kosztów zastępstwa procesowego według norm przepisanych.

W odpowiedzi na apelację powód wniósł o oddalenie apelacji w całości oraz zasądzenie od pozwanego na rzecz powoda kosztów postępowania apelacyjnego w tym kosztów zastępstwa procesowego według norm przepisanych

Sąd Okręgowy zważył co następuje:

Apelacja pozwanego zasługiwała na uwzględnienie.

Analizując zarzuty apelacji wskazać należy, iż jak zasadnie zauważono zarówno w uzasadnieniu zaskarżonego orzeczenia, jak i w apelacji, odpowiedzialność strony pozwanej wynika z ustawy z dnia 27.07.2002 r. o szczególnych warunkach sprzedaży konsumenckiej oraz o zmianie Kodeksu cywilnego (Dz.U.2002.141.1176).

Zgodnie z przepisem art. 8 ustawy z dnia 27.07.2002 r. powyższej ustawy konsument jest uprawniony do zgłoszenia naprawy, wymiany, obniżenia ceny albo odstąpienia od umowy sprzedaży jeżeli zostaną łącznie spełnione następujące

warunki: towar jest niezgodny z umową, niezgodność wystąpiła w ciągu dwóch lat od wydania, niezgodność występowała w chwili wydania towaru oraz konsument zawiadomił sprzedawcę o niezgodności towaru z umową w terminie. Dla możliwości stosowania powyższego przepisu konieczne jest zatem spełnienie m.in. normy zawartej w art. 4 ust. 1 powyższej ustawy, zgodnie z którym sprzedawca odpowiada wobec kupującego, jeżeli towar konsumpcyjny w chwili jego wydania jest niezgodny z umową; w przypadku stwierdzenia niezgodności przed upływem sześciu miesięcy od wydania towaru domniemywa się, że istniała ona w chwili wydania. Niezgodność towaru z umową polega na tym, że towar nie odpowiada podanemu przez sprzedawcę opisowi, nie ma cech okazanej kupującemu próbki albo wzoru, nie nadaje się do celu określonego przez kupującego przy zawarciu umowy, nie nadaje się do celu do jakiego tego rodzaju towaru jest używany lub gdy jego właściwości nie odpowiadają właściwościom cechującym tego rodzaju towary.

Podstawowe znaczenie dla powstania odpowiedzialności z tytułu niezgodności towaru z umową ma chwila wydania rzeczy. Przeprowadzenie dowodu istnienia niezgodności towaru konsumpcyjnego w chwili wydania ułatwia kupującemu domniemanie z art. 4 ust. 1 in fine – w przypadku stwierdzenia niezgodności przed upływem sześciu miesięcy od wydania rzeczy towaru domniemywa się, że istniała ona w chwili wydania. Po upływie 6 m-cy kiedy ustana skutki domniemanie niezgodności towaru z umową, sytuacja dowodowa konsumenta ulega zasadniczemu pogorszeniu – po upływie tego terminu, to na nim ciąży ciężar dowodu istnienia niezgodności lub jej przyczyn w chwili wydania mu przez sprzedawcę przedmiotu sprzedaży.

W ocenie Sądu Okręgowego pozwany słusznie zarzucił, że w niniejszej sprawie Sąd Rejonowy pominął przesłankę niezgodności towaru z umową w chwili jego wydania kupującemu przez sprzedawcę, a tym samym naruszył przepis art. 8 ustawy z dnia 27.07.2002 r. o szczególnych warunkach sprzedaży konsumenckiej oraz o zmianie Kodeksu cywilnego. Umowa sprzedaży komputera została zawarta w dniu 12 kwietnia 2013 r. Pierwsze zgłoszenie usterki przez powoda miało miejsce 11.12.2014 r., czyli nastąpiło już po upływie sześciu miesięcy od dnia wydania towaru, a więc po upływie terminu uprawniającego do zastosowania domniemanie, że niezgodność towaru istniała w chwili wydania. Powód winien więc wykazać, iż usterka kupionego laptopa istniała już w momencie jego zakupu i wydania go przez sprzedawcę. Zarówno z opinii biegłego jak i zeznań samego powoda nie wynika żadna okoliczność, która wskazywałaby na istnienie niezgodności kupionego laptopa z umową już w kwietniu 2013 r. Na rozprawie w dniu 1 kwietnia 2016 r. powód zeznał, że laptop zepsuł się gdzieś po roku, nie wspomina o tym by w okresie od kwietnia 2013 r. do grudnia 2014 r. miał jakiegokolwiek problemy z zakupionym komputerem. Również opinia biegłego z dnia 29.05.2016 r. wskazuje że brak jest dowodu na stwierdzenie, aby nabyty przez powoda laptop A. był obarczony znaną wadą fabryczną urządzenia lub któregoś z komponentów.

W tej sytuacji, wobec jednoznacznego ograniczenia odpowiedzialności sprzedawcy na podstawie art. 4 ust. 1 cytowanej ustawy do sytuacji, w której wada sprzedanego towaru istniała w chwili jego wydania, oraz wobec braku wykazania powyższej okoliczności przez powoda, nie było podstaw do zastosowania w niniejszej sprawie przepisów cytowanej ustawy z dnia 27.07.2002 r. o szczególnych warunkach sprzedaży konsumenckiej oraz o zmianie Kodeksu cywilnego (Dz.U.2002.141.1176). Po stronie powoda nie istniało zatem uprawnienie z art. 8 powyższej ustawy do odstąpienia od umowy.

Należało jednak podkreślić, że brak przesłanek do zastosowania szczególnych przepisów ustawy o ochronie konsumentów nie wyklucza zastosowania w niniejszej sprawie odpowiedzialności pozwanego na zasadach ogólnych z tytułu rękojmi za wady rzeczy sprzedanej (art. 556 i nast. k.c.).

Należy przy tym rozróżnić uprawnienia kupującego z tytułu gwarancji (art. 577 k.c.) i z tytułu rękojmi. Roszczenia z tytułu gwarancji kupujący może realizować tylko w odniesieniu do podmiotu udzielającego gwarancji (producenta lub sprzedawcy) zaś uprawnienia z tytułu rękojmi tylko wobec sprzedawcy (art. 556 k.c.). Roszczenia z tytułu gwarancji nie upoważniają kupującego do odstąpienia od umowy sprzedaży, mogą być realizowane niezależnie od uprawnień wynikających z rękojmi, a samo wykonanie uprawnień z tytułu gwarancji nie wpływa na odpowiedzialność sprzedawcy z tytułu rękojmi (art. 579 § 1 i § 2 k.c.).

Jak wynika zatem z okoliczności faktycznych, powód, zgłaszając pierwszy raz usterkę komputera w dniu 11 grudnia 2014 r. wybrał w pierwszej kolejności realizację roszczeń z tytułu gwarancji producenta. Dopiero po nieskutecznych naprawach gwarancyjnych, pismem z dnia 2 kwietnia 2015 r. powód zgłosił pozwanemu – jako sprzedawcy, roszczenia z tytułu rękojmi.

Do odpowiedzialności pozwanego mają zatem zastosowanie art. 556 i nast. k.c. dotyczące rękojmi za wady.

Zgodnie z art. 556¹ § 1 k.c., wada fizyczna polega na niezgodności rzeczy sprzedanej z umową. W szczególności rzecz sprzedana jest niezgodna z umową, jeżeli:

- 1) nie ma właściwości, które rzecz tego rodzaju powinna mieć ze względu na cel w umowie oznaczony albo wynikający z okoliczności lub przeznaczenia;
- 2) nie ma właściwości, o których istnieniu sprzedawca zapewnił kupującego, w tym przedstawiając próbkę lub wzór;
- 3) nie nadaje się do celu, o którym kupujący poinformował sprzedawcę przy zawarciu umowy, a sprzedawca nie zgłosił zastrzeżenia co do takiego jej przeznaczenia;
- 4) została kupującemu wydana w stanie niezupełnym.

W myśl art. 559 k.c., sprzedawca jest odpowiedzialny z tytułu rękojmi za wady fizyczne, które istniały w chwili przejścia niebezpieczeństwa na kupującego lub wynikły z przyczyny tkwiącej w rzeczy sprzedanej w tej samej chwili.

Zgodnie z art. 556² k.c., jeżeli kupującym jest konsument, a wada fizyczna została stwierdzona przed upływem roku od dnia wydania rzeczy sprzedanej, domniemywa się, że wada lub jej przyczyna istniała w chwili przejścia niebezpieczeństwa na kupującego.

Wobec upływu terminu z art. 556² k.c. do chwili zgłoszenia wady sprzedawcy, na powódzie ciążył obowiązek wykazania wszystkich przesłanek odpowiedzialności pozwanego, w szczególności istnienia wady rzeczy w rozumieniu art. 556¹ k.c.

Biorąc pod uwagę treść opinii biegłego, Sąd Okręgowy zważył, że biegły wskazał, iż usterka skutkująca trzykrotną wymianą płyty głównej laptopa, która jest jednym z najważniejszych komponentów badanego urządzenia miała istotny charakter. Nie można jednak pominąć wykazanych przez biegłego możliwych przyczyn awarii komputer, tj.: przepięcia prądu w sieci elektrycznej, do której podłączone było urządzenie bez podłączenia poprzez listwę filtrującą – antyprzepięciową zawierającą filtr (...) / (...) tłumiącej zakłócenia spowodowane przez fale radiowe oraz elektromagnetyczne oraz filtr przeciwprzepięciowy – chroniący przed skokami napięcia, brak uziemienia lub niesprawne uziemienie instalacji w miejscu użytkowania urządzenia w danym miejscu, przegrzewanie się układów elektronicznych płyty głównej komputera, działanie malware, który może uszkodzić BIOS, celowego lub niecelowego działania użytkownika. Biegły wskazał również, że używanie nielicencjonowanego oprogramowania, w którym może być ukryte oprogramowanie typu malware może potencjalnie doprowadzić do uszkodzenia laptopa i oprogramowania. Wobec powyższego nie sposób przyjąć, iż niezgodność towaru z umową istniała w chwili wydania towaru, gdyż tylko jedna z sześciu możliwych przyczyn uszkodzenia jest zależna od producenta. Zdaniem Sądu Okręgowego słuszne jest twierdzenie pozwanego, że niedopuszczalne jest obciążenie sprzedawcy odpowiedzialnością za usterki wynikające z niewłaściwego używania sprzętu, braku jego konserwacji czy braku dbałości o legalność oprogramowania i zabezpieczenia przed szkodliwym oprogramowaniem.

Niezależnie od powyższego należy wskazać, że zgodnie z treścią opinii biegłego (k.83) ostatnia naprawa dokonana przez serwis sprzedawcy jest właściwa i skuteczna, doprowadziła ona do pełnej sprawności urządzenia. Badany laptop jest sprawny, można go używać w pełnym zakresie funkcjonalności.

W myśl art. 560 § 1 k.c., jeżeli rzecz sprzedana ma wadę, kupujący może złożyć oświadczenie o obniżeniu ceny albo odstąpieniu od umowy, chyba że sprzedawca niezwłocznie i bez nadmiernych niedogodności dla kupującego wymieni rzecz wadliwą na wolną od wad albo wadę usunie. Ograniczenie to nie ma zastosowania, jeżeli rzecz była już wymieniona lub naprawiana przez sprzedawcę albo sprzedawca nie uczynił zadość obowiązkowi wymiany rzeczy na wolną od wad lub usunięcia wady.

Powyższy przepis reguluje ewentualne uprawnienia kupującego wobec sprzedawcy w przypadku zaistnienia wady rzeczy sprzedanej. Jak wynika z opinii biegłego wada taka zaistniała, została zgłoszona sprzedawcy, który – realizując swoje obowiązki z powyższego przepisu, niezwłocznie wadę usunął, niweczając tym samym uprawnienie powoda jako kupującego do odstąpienia od umowy. Wcześniejsze naprawy komputera nie były dokonywane przez pozwanego lecz przez producenta w ramach gwarancji. Wobec powyższego, żądanie pozwu oparte na założeniu skutecznego oświadczenia o dostąpieniu przez powoda od umowy sprzedaży nie znajdowało swojego faktycznego i prawnego uzasadnienia.

Wobec powyższego, Sąd Okręgowy, uznając apelację pozwanego w całości za zasadną, na podstawie art. 386 § 1 k.p.c. zmienił zaskarżony wyrok i oddalił powództwo, obciążając powoda kosztami postępowania za obie instancje na podstawie art. 98 k.p.c.

SSO Barbara Mokras SSO Jacek Chmura SSO Wojciech Vogt